

telse. Hvorledes det skal foregaa, er forekrevet i Arbejdsløshedsloven, som det ærede Medlem selv har stemt for. Socialministeriet har efter denne Lov kun een Ting at gøre: at godkende eller ikke godkende Forslag, der kommer fra anden Side. Derimod har ogsaa Arbejdsløshedsloven en Bestemmelse, som det ærede Medlem har stemt for sammen med hele sit Parti — det ærede Medlem betonedede rigtigt, at Arbejdsløshedsloven af 1924 blev enstemmigt vedtaget af dette Ting og af Rigsdagen. — Den Bestemmelse, som jeg ikke uden videre kunde sidde overhørig, er § 32, 3die og 4de Stykke. Jeg fremdrager den, fordi det baade fra det ærede Medlem og fra anden Side har lydt saa stærkt, at det kan ikke nytte noget, at jeg stiller Arbejdsløshedsudvalget frem foran mig, for jeg har Ansvaret; det sagde ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Ja, naturligvis har jeg Ansvaret, jeg er ansvarlig Minister i denne Sag; men jeg har tillige baade Ret og Pligt til at tage rimelige og fornuftige Hensyn til Arbejdsløshedsudvalget, eftersom det bestaar ifølge Lov; det er lovligt paabudt og har et lovmæssigt Mandat, og dette lovmæssige Mandat har det ærede Medlem Hr. Slebsager og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller selv stemt for. Om Arbejdsløshedsudvalget hedder det i § 32, 3die Stykke: „Til Raadighed for Indenrigsministeren nedsættes et Arbejdsløshedsudvalg, der skal bestaa af Chefen for Indenrigsministeriets Socialdepartement, Formand, Direktøren og 10 andre Medlemmer, hvoraf 2 vælges af Indenrigsministeren, 3 af Danske Arbejdsgiverforening, 3 af De samvirkende Fagforbund i Danmark, 1 af De samvirkende danske Landboforeninger og 1 af De samvirkende danske Husmandsforeninger.“ Saa ivrig har man været for at give Arbejdsløshedsudvalget et alsidigt Præg, at man endogsaa har sørget for, at Landboforeningerne og Husmandsforeningerne er repræsenteret deri. „Udvalget skal ogsaa i Tider, hvor der ikke hersker ekstraordinær Arbejdsløshed, afholde regelmæssige Møder med det Formaal at planlægge og forberede Arbejder, som kan forudses at blive nødvendige, men ikke af Forholdene kræves iværksat i den nærmeste Fremtid, saaledes at disse Arbejder ved en eventuel ekstraordinær Arbejdsløsheds Indtræden kan paabegyndes med kort Varsel.“ Og i Stykke 4 hedder det: „Den til fornævnte Udvalg fornødne Bevilling, herunder til Rejsegodtgørelse og Dagpenge til Udvalgenes Medlemmer, fastsættes paa de aarlige Finans-

love.“ De ærede Medlemmer har altsaa stemt for dette Udvalg, har bevilget Penge dertil, bevilget dem, for at det skulde kunne fungere, gøre Nytte og virke; og dette Udvalg har nu i nøje Overensstemmelse med Loven virket og kommer med en praktisk Indstilling, ikke med Tankeeksperimenter. Hvad vilde de Herrer nu have sagt, hvis jeg i Stedet for at følge Indstillingen fra dette Arbejdsløshedsudvalg, som har et lovmæssigt Mandat til at komme med en saadan Indstilling, havde stillet et stort Programforslag op? Saa vilde de øjeblikkelig i deres Presse og her i Salen have faldet over mig og Regeringen og have sagt: Det er socialdemokratisk Agitation, det er ganske uigennemførligt, det er Blaar i Øjnene paa den arbejdsløse Befolkning! Hvorfor har Ministeren ikke fulgt det Organ, som han har faaet ved Loven af 1924? Det kom med et praktisk og fornuftigt og gennemførligt Forslag, og det var et Forslag, der var indstillet af Mænd som Jensen-Sønderup og i mange Henseender af Landstingsmand Hauch, Husmand Johansen, selve Arbejdsgiverforeningens Næstformand Ejnar Jørgensen og fra Arbejdernes Side, lige fra Carl F. Madsen til Lyngsie; hvorfor har Ministeren ikke indstillet deres Forslag til Vedtagelse? Saaledes vilde de have fløjtet; det var den Melodi, de vilde have fløjtet, hvis jeg ikke havde gjort dette, men havde stillet et Programforslag. Men nu fløjtes der anderledes; nu er det min Fejl, at jeg følger dette Arbejdsløshedsudvalg, skyder mig ind under det.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager sagde, at han havde jo nævnt Kapitalen. Jeg har citeret det ærede Medlems Udtalelser ordret; jeg anførte hans Ord, at der maa bringes Offer baade fra Kapitalen og fra Arbejdernes Side; men da det ærede Medlem nævnte det, saa var Kapitalen forsvundet; der kom ikke en eneste praktisk Anvisning paa den; den rørte han ikke længere ved. Der var hverken Tale om for høj Profit eller for høj Rente eller for høj Avance eller for høje Direktørgager eller for høj Tantieme eller noget af alt det, nej, det, det ærede Medlem fæstede sig ved, var Arbejdslønningerne. Han begyndte at tale om Vejle, hvor visse Arbejdere fik sat Lønningerne ned. Jeg citerede det ærede Medlem ganske nøjagtigt.

Men det ærede Medlem vilde snakke Told, vilde have denne Forhandling endt som en Tolddebat. Jeg tror ikke, at der er Grund til at følge det ærede Medlem der; det vil der paa anden Maade blive Lejlighed til; det kan ske under Finanslovedebatten, og det kan ske, naar Industri-